

Putsa det personliga rekordet...?

TROFÉ RODINGA

i Vuollerim

FOTO: ORJAN KRAFT

För Ted fanns det tidigare bara en sorts röding. Den var pekfingerlång, levde i tusenbrödrabestånd och fångades vintertid på någon av hans barndoms isar i Västerbottensfjällen. Så att putsa det personliga rekordet på röding borde inte vara så svårt. Särskilt inte om man befinner sig i ett tvättäkta trofévatten.

_____text & foto: Ted Logardt

I Norrbottens inland... finns ett samhälle som lyssnar till namnet Vuollerim. I Vuollerim bor dryga 700 personer och flertalet av dem är riktiga entreprenörer. En av dessa är Örjan Kraft. Han har långt, brunt hår med inslag av grått. Kanske kan man härleda några av de där gråa håren till storrdödingarna som finns i området. På sätt och vis är de där rödingarna hans egna. De som simmar omkring i en vacker skogsjö några mil utanför samhället och är stora som hus. Eller i alla fall stora som de största rödingar jag någonsin sett. De största sägs väga upp mot åtta kilo. De minsta kanske två.

Jag har varit i Örjans sjö två gånger. Första gången var jag stursk. Hur svårt kan det vara? sa jag innan. Mycket svårt, sa mina fiskekompisar. Pyttisan, sa jag. Det är ju inplanterad fisk och inplanterad fisk är inte svärfångad.

Men mina vänner fick rätt. Det visade sig var svårt. Svårt som fan.

Det ska vara vindstilla, menade Örjan. Då smäller det. Och vindstilla det var det, så länge vi drack morgonkaffe i lägret. Sedan kom vinden. De vita gässen härjade ogenerat i sjön under hela tiden vi fiskade. Först lät vi oss inte nedslås av vinden. Vi släpade våra flugor. I varv efter varv. Fiska stort, tipsade Örjan. Och vi fiskade stort. Fiska djupt, tipsade Örjan. Och vi fiskade djupt. Men det spelade ingen roll hur eller var vi fiskade våra flugor. Rödingarna vägrade unisont att hugga.

– Det är höst, tröstade Örjan, och har man otur kan höstfisket efter röding vara omöjligt var man än befinner sig och hur man än gör.

Jag fick ingen fisk den gången. Men jag fick mig en lektion i ödmjukhet.

Twin Peaks egna skogsväsen, Killer-Bob kom förbi och bjöd på flugtips.

Andra chansen

När jag för andra gången besökte sjön var det försommarmånad och jag var ödmjukare än någonsin. Nu är fisken lättare att komma till tals med. Så hade Örjan under-tecknat en mms:ad bild på en storrdöding han skickat. Jag satte morgonkaffet i vrångstruben. Hostade livsbejakande i någon minut och svarade sedan att vi är på väg.

Väderprognosen såg bra ut. Kanske lite väl varmt. Det skulle bli närmare 27 grader. Men, tänkte vi, det är ju tidigt på säsongen. Värmen kan inte ha tvingat ner fisken på djupet. Inte än.

Vi hoppades istället att värmen skulle sätta fart på kläckningarna. Gärna av något tillräckligt stort som skulle locka upp jätterödingarna från djupet. Vulgata, sa vi förväntansfulla till varandra på vägen upp och småskrattade. Vi höll våra tummar för vindstilla och ett lätt regn. Kanske en mullrande åska i bakgrunden. Och framför allt en eller annan storrdöding.

Strama tyglar

I Örjans sjö är det strama tyglar som gäller. Bara flugfiske är tillåtet. Inget annat än hullinglösa flugor får förekomma. Och det är hundra procent no-kill på allt som fångas. Dessutom får du bara fiska från flytring. Det är för att slitaget på omgivningarna ska minimeras.

Örjans vision är att skapa ett högklassiskt storrdödingsfiske. Ett riktigt trofévatten. Och i ett riktigt trofévatten hör inte små fiskar hemma, menar han. Och små fiskar väger, enligt Örjan, under två kilo. Till Örjan kommer man vanligtvis på eftermiddagen. Har

Örjans favoriter med trollsländenympen på klar förstaplats.

man inte flytringen med sig går det bra att låna. Örjan har också flugor på lager. Främst av ett sortiment tillresta flugfiskare kanske saknar. Trollsländenymer är Örjans personliga favoritflugor. Stora och tunga och närmst omöjliga att kasta. Men de är ett riktigt skrovsmål för stor-rödingarna.

Middag får man också hos Örjan. Tillredd över öppen eld. Stekt klyftpotatis och suovas. För dem som inte vet, är suovas en norrländsk delikatess – rökt och saltat renkött. Dessutom får man lite lingonsylt. Sedan fiskar man så länge man orkar. Och vet man att det simmar omkring åtta kilo tunga rödingar i sjön – ja, då orkar man länge.

Nära skjuter ingen...

Det blev aldrig någon riktig kläckning under mitt andra besök i sjön. Vädret skiftade urskillningslöst. Det slagregnade, det duggregnade och det var uppehåll. Emellanåt sken solen och då blev det olidligt varmt. Men för det mesta ven vinden.

Så fort vattenytan stannade av började det vaka. Sporadiskt, men liksom på givna signal. Perra bommade en stor-röding när han blindfiskade en Streaking Caddis borta i grundviken. Örjan missade en pelagiskt jagande fisk som högg försiktigt på hans släpade trollsländenymer. Sedan friskade vinden i igen. Jag bytte till en snabbsjunktande lina och gav mig ut på djupet. Perra och Örjan gav upp. De skulle upp tidigt dagen efter. Jag sa att jag inte brydde mig och fortsatte fiska. Det gjorde också Martin. Vi släpade flugor och grillade korv. Vi fiskade av djupkanter och satt upp tvåmanstält. Då blev det vindstilla. Och det började vaka. Vi såg några nattsländor. Och fjädermygg. Men vad tycker en stor-röding om fjädermygg? Antagligen ingenting.

Kringarrangemanget är det inget fel på. Här tillreds bland annat suovas – rökt, saltat renkött.

Vi bytte flugor. Martin vände upp och ner på flugaskarna. Varierade presentationerna. Jagade efter vak på andra sidan den spegelblanka sjön med flytringen.

– Det skulle gärna ha fått vara fler fiskar i sjön, tänkte jag. Eller att sjön varit mindre.

För nu hann man inte fram till vaken innan fisken hade sökt upp en ny rutt att följa.

Otillfredsställda kröp vi till kojs. Utanför surrade myggorna euforiskt åt vår närvaro. Men vi släppte aldrig in dem i tältet hur mycket de än bönade och bad.

– Vi stiger upp klockan fem, sa vi till varandra innan vi somnade. Då var klockan halv fyra.

”Mina vänner fick rätt.
Det visade sig var svårt.
Svårt som fan...”

Nära på spegelblankt – det är nu det smäller, enligt Örjan!

Ta då, ta då, ta då... kom igen!

Ja och nej

– Nej, skrek Martin. Eller först skrek han ja. Och sedan faktiskt: Jajamän. Högt och tydligt. Med klar och kraftfull stämma. Men sedan kom det där nej. Ett dovt, mullrande nej. Inte helt olik åskan från kvällen innan och en direkt följd av att fisken som huggit aldrig riktigt fastnat. En passerande sjöfågel blev så rädd för Martin att den släppte en fågelskit som landade på hans nya flytring.

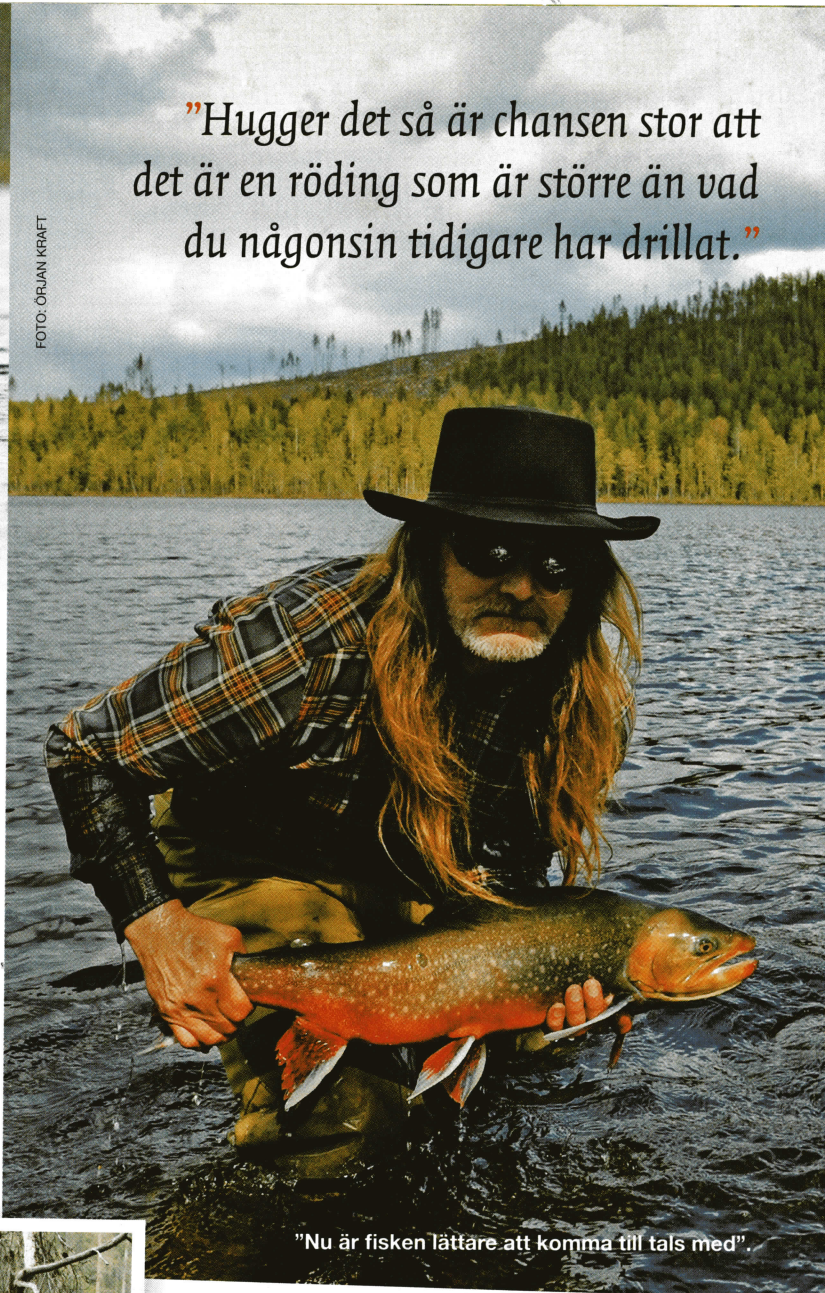
Martin hade knutit på en fiskimitation med ett tungt sculpin head. Den hade verkligen gått på djupet och nästan fungerat. Nu gjorde den på sätt och vis bara saken värre.

Smärtan i en flugfiskares röst upplevs påtagligt genomträngande när man vet att en storröding precis tagit dennes fluga i sin mun men inte fastnat.

Jag sa ingenting för att trösta. För vad säger man till någon som paddlat runt i en flytring i tolv händelsefatta timmar. Man säger i alla fall inte – bättre lycka nästa gång.

Istället paddlade jag tyst vidare, i riktning mot nästa samling vak på andra sidan sjön. Med flugan på släp. Förstås. Bara det inte hugger just nu, tänkte jag. Och då högg det. Förmodligen sjöns minsta röding. Som för att retas. Men är man i en trofésjö är också en liten fisk jämförelsevis stor. I alla fall i min värld. Rödingen vägde nog över två kilo. Men inte fullt tre. Förmodligen låg den verkliga vikten någonstans däremel-

FOTO: ÖRJAN KRAFT

"Nu är fisken lättare att komma till tals med".

Muntert vid lägerplatsen.

"Hugger det så är chansen stor att det är en röding som är större än vad du någonsin tidigare har drillat."

lan. Det var utan tvekan ett personbästa. Jag var förstås glad men inte överlycklig. För fiskar man i en sjö med så otroligt stora fiskar sätts förväntningarna också därefter. Martin skrattade. Men jag vet inte om det var av glädje.

Inte för alla

Att fiska storröding är inte enkelt någonstans. Inte heller hos Örjan. Men hugger det så är chansen stor att det är en röding som är större än vad du någonsin tidigare har drillat. Du ska dock förbereda dig på att jobba hårt och spendera mycket tid i flytringen. Och värdera säsongen.

En trofēröding på torrt är förstås vad man drömmer om. Men det krävs rätt förutsättningar för att torrflugfisket ska vara givande, så risken att du fiskar tungt och djupt under stora delar av din vistelse är stor. Och du ska definitivt kalkylera med risken att bli utan fisk. Fisket är rätt dyrt. Vill du ha hela kalaset så kostar det dryga 3000 kronor för en person om sällskapet är på max fyra. Visst är arrangemanget med mat och guide tajt och service-nivån oklanderlig, men i Skandinavien kan du få en hel del fina fisken för den prislappen. Mer information om Örjans fiske hittar du på www.laplandvuollerim.se. ←